

Aikuisten taiteen perusopetuksen päättötöinäyttely

KIINTOPISTEITÄ – MERKITYKSIÄ ETSIMÄSSÄ

*Saa osallistua!
-päivä la 21.4.*

*Avoimna ti-pe klo 12-18
ja la-su 12-16*

17.-29.4.2018

GALLERIA ALLI

PAASIKIVENKATU 9, KERAVA

Keravan Opisto

Aikuisten taiteen perusopetus / yleinen oppimäärä / kuvataide
2014-2018

Kiintopisteitä – merkityksiä etsimässä

Päättönäyttely

17.-29.4.2018

Galleria Alli / Kerava

”Kiintopisteitä – merkityksiä etsimässä” on Keravan Opiston aikuisten taiteen perusopetuksen opiskelijoiden neljävuotisten kuvataideopintojen päättönäyttely Galleria Allissa. Valmistuva ryhmä on ensimmäinen opiston historiassa. Näyttelyyn liittyy Saa osallistua! -päivä, jolloin näyttelyvieraat pääsevät osallistumaan opiskelijoiden järjestämään taidesisältöiseen toimintaan.

Näyttelyssä on teoksia 14 opiskelijalta. Opinnoissaan opiskelijat ovat päässeet tutustumaan kuvataiteen laajaan kenttään monipuolisesti sekä teoriassa että erisisältöisin harjoituksin. He ovat pyrkineet omien kokemusten ja itselle merkityksellisten elämänsisältöjen tutkimiseen taiteen keinoin sekä taiteellisen ilmaisun kehittämiseen ja syventämiseen sen eri osa-alueilla. He ovat olleet yhdessä matkalla, jossa nämä opinnot eivät ole alku eivätkä loppu, vaan kasvamista omassa tekemisessä.

Opiskelijat ovat opinnoissaan kokeilleet useita eri tekniikoita, piirustusta, akvarellimaalausta, keramiikkaa, grafiikkaa, valokuvausta, videointia, ekotaidetta, kuvan ja sanan vuorovaikutusta ja performanssia. Moni on näissä kokeiluissa löytänyt uuden, itseään kiinnostavan tekniikan ja tavan toimia taiteen parissa. Näyttelyn töihin on valikoitunut maalauksia, keramiikkaa, valokuvia, kierrätystaidetta ja installaatioita sekä näiden yhdistelmiä.

Aiheena kiintopisteitä kuvaa kullekin ihmiselle tärkeitä asioita elämässä. Kiintopiste voi olla tapahtuma elämässä, kokemus, ihminen, eläin, esine, tunne, oivallus. Yhteistä niille on, että ne kertovat merkittävistä asioista, kiinne- ja käännekohdista ihmisen elämässä. Näyttelyn monipuolisuus heijastaa ihmiselämän moninaisuutta, kunkin elämän kiinnepohdat ovat erilaisia. Näyttely valmistui lukuvuoden 2017-2018 aikana kunkin opiskelijan itsenäisen työskentelyn tuloksena sekä opettaja Teija Leppäsen ja opiskelijaryhmän kollegiaalisten tapaamisten ja keskustelujen siivittämänä.

Lisätietoja aikuisten taiteen perusopinnoista ja näyttelystä antaa Keravan opiston apulaisrehtori ja taideopettaja Teija Leppänen, puh. + 358 40 318 2437, teija.leppanen@kerava.fi

Keravalla 17.4.2018

Teija Leppänen

Kiintopisteitä – merkityksiä etsimässä

TEKIJÄT JA TEOKSET

AIJA IIVANAINEN	Kiitos elämälle	7
JUTTA IKONEN	Entä sitten?	9
RAIJA KOSKINEN	Kehystellen	11
TIINA KOSUNEN	ISO KESÄ	13
TIINA LINDHOLM	Happy Place, Jänis, Kettu	15
JENNI LUUKKANEN	Uusi alku	19
ANNE MALIN	Appelsiineja	21
ELSE-MAJ MANNERHEIMO	Itse itsensä vanki	23
SATU MATIKAINEN	Otso & Sisu	27
TANJA MÄÄTTÄ	Rakkauden lento, Hiljaisuus	29
ANNIKKA NIINIKOSKI	Kalat	31
JANNE PIETILÄINEN	Läiskät	35
PÄIVI SIVONEN	Joulun odotus	37
OUTI TIRKKONEN	Kuusikymmentäneljä päivää	39

AIJA IIVANAINEN

Kiitos elämälle

2018

sekatekniikka (akvarellivärit, nestemäinen tussi, puuvärit, lyijykynä)

14 500 suomalaista sairastuu vuosittain muistisairauteen.

Äitini sai Alzheimer-diagnoosin keväällä 2012.

Marraskuun 2017 lopussa äiti kaatui yksin ollessaan eikä paluu kotiin sairaalajakson jälkeen enää onnistunut. Maaliskuun 2018 alussa äiti sai vihdoinkin hoivakoti paikan.

Näinä kuutena vuotena huoli ja hätä äidin pärjäämisestä yksin, vanhassa rintamamiestalossaan kaukana Keski-Suomessa, ovat olleet seuralaiseni päivin öin. Riittämättömyyden tunteen, epätoivon, luopumisen tuskan ja elämän rajallisuuden konkretisoitumisen lisäksi näihin vuosiin on mahtunut myös paljon hyviä hetkiä, iloa, läheisyyttä ja hervotonta tilannekomiikkaa.

Äiti on ollut niin dominoivasti ajatuksissani, että lopputyönikin on hänelle omistettu. Vanha, patinoitunut ovi kuvaa äidin elettyä elämää sekä sairauden etenemisen myötä sulkeutuneita ovia muistoihin, itsenäiseen elämään ja omaan kotiin.

Äidin lempeyttä ja positiivista mielenlaatua en saanut yrityksistäni huolimatta kuvaan mukaan. Ehkä aavistuksen hänen hauraudestaan ja häivähdyksen kysyvistä katseista. Tumma tausta on kalvava sairaus. Pienet valon pilkahdukset tummassa ovat kirkkaampia hetkiä äidin olossa.

Kirjat, lukeminen ja runot ovat olleet tärkeitä meille molemmille.

Halusin työhön mukaan Eeva Kilven runon kokoelmasta Kiitos elämälle. Poistin Kilven runosta sanan rakkaani toisen rivin lopusta ja käänsin kurkien lentosuunnan keväeseen sopivaksi. Anteeksi Eeva.

Kiitos rakas Äiti, elämäni kiintopiste.

JUTTA IKONEN

Entä sitten?

2018

kierrätysmateriaali, öljyväri

Ovella on monen tasoisia merkityksiä. Ovi: jokapäiväinen arkinen asia. Se on kiintopisteenä heti aamulla pyrkiessäsi vessaan ja ottaessasi kaapista kahvimukia. Ovi voi olla siirtymässä elämän-tapahtumista tai -tilanteista toisiin. Se on myös vertauskuva unelmien tai merkkipylväiden saavuttamisesta. Ovi voi jäädä aukaisematta, saavuttamatta tai se voi kuvainnollisesti tai konkreettisesti pysyä visusti kiinni.

Kun oven avaa, on mielessä helposti oletus tulevista tapahtumista. Voi olla toiveikkuutta, pelkoa, odotuksia, suunnitelmia tai oletuksia. Mutta voimmeko oikeasti tietää, mitä tapahtuu seuraavaksi, kun oven avaa? Elämä vie minne haluaa, joskus ajatustemme suuntaisesti, joskus aivan omia polkujaan. Kun sen hyväksyy, merkityksellistä on hetki, minä ja energia. Siitä siirrymme askel kerrallaan, hetki kerrallaan suuntaan, joka avautuu eteemme.

Lopputyöni työstäminen käynnistyi löydettyäni vanhan astiakaapin oven. Jokapäiväinen yksinkertainen kiintopiste, jolle löytyy paljon filosofisia ja syvällisiä näkökulmia. Mietin, mitä oveen maalaisin. Pitkään pohdittuani tajusin, että olisi naiivia maalata oletuksia. Siten päädyin maalaamaan vain sen, minkä tiedän varmasti olevan: hetki, minä ja energia. Kaikki muu on muutosta, virtaa, jota ei voi aina ennustaa. Se on otettava vastaan ja hyväksyttävä pala kerrallaan.

Hetki nivoo yhteen menneen, tulevan ja minut. Se on täynnä energiaa. Hetkessä pysähdyn tuntemaan, kuinka menneisyyden varjot ja valot kurkottavat tulevaan. Menneisyys valaisee ja sen varjo kulkee alati mukana. Hetkessä pääsen sinuiksi valojen ja varjojen kanssa. Se on hyväksymistä. Hyväksyminen synnyttää rakkautta ja rakkaus on energiaa. Energiasta saan voimaa siirtyä uuden oven luo ja avata sen. Ja sitten on taas hetki, minä ja energia.

RAIJA KOSKINEN

Kehystellen

2018

sekatekniikka, osallistava installaatio

Istahdan seuraasi, hyvä Kyborgitar. Kehystellen.

Katsominen, rajaaminen ja uusien näkökulmien hakeminen ovat elämässä sekä kuvien katsomisessa ja tekemisessä huikaisevia asioita. Näiden teemojen äärelle olen palannut yhä uudelleen: Leikitellen, ihmetellen ja sitten ihan konkreettisesti kehystellen.

Kehyksillä pyrin rajaamaan, asettamaan jotakin edes hetkeksi paikalleen. Tämä tavoite on elämälle vieras. Silti, ihmisen osana on tuota pysäytyskuvaa hakea. Otetta olisi saatava jostakin. Pystyäkseen toimimaan ja elämään, on minun ihmisenä saatava jostain kiinni, voitava kiinnittää toimintani johonkin, eletävä elämäni suhteessa toisiin ihmisiin ja ympäröivään maailmaan. Samalla elämä soljuu eteenpäin, tutuissakin uomissaan. Yllättämäänkin elämä kykenee, joka päivä. Elämä virtaa. Vesi virtaa. Elämä on liikettä.

Kehysten sisälle ja ulkopuolelle jääviä sisältöjä ja kaikenlaista silppua on paljon. Olen pullassakin näiden moninaisuuksiin vievien kehystysten kanssa. Moneuksien paljous tuottaa tungoksen ja ahtauden, sanoihinkin. Seuraavassa hetkessä tuo sama paljous ja moneus vaihtuu karnevaaliriemuun, väärän kuninkaan päivään, kaikkien aineisten ylösalaisin asettamiseen. Mitä enemmän, sen lystikkäämpää! Näiden tiloista toiseen tempoutumisten keskellä arjesta tulee pyhää, pyhästä arkea. Valkoisesta mustaa, mustasta valkoista. Ei, kaikesta tulee kirjavaa ja sitten kaikki värit katoavat mustaan. Kuinka voimattomia näissä pyörteissä ovat sekä koskettavat kuvat että lyijynä riippuvat kehykset.

Istun seurassasi, Kyborgitar. Kuka oikein olet? Mihin kuvaan ja raamiin saan sinut sopimaan? Haastat minun tutut kuvani ja kehykseni. Hämmennät ihmisenä oloni perustaa. Kuinka paljon minuun voisi lisätä tekniikkaa, että tuntisin vielä itseni. Elät vedestä Kyborgitar. Paitsi vedestä, elät myös loputtomista vaihteluista nollan ja ykkösen yhdistelmiä. Sisäinen ja ulkoinen, mieli ja aine – sillat näiden välillä. Istun seurassasi. Vain leikin kautta saan hämmennykseni keskellä jotakin otetta siihen, mitä edustat, hyvä Kyborgitar. Siispä jatkan: Kehystellen, ihmetellen ja leikitellen.

Käsitteenä ja yksinkertaisesti ilmaisten kyborgi (engl. cyborg) tarkoittaa biologista eliötä, johon on yhdistetty tekniikkaa.

"In an era so filled with wondrous and frightening things, the age of space for example, and the impending take-over by the computer and other machines, another development is taking place with little notice by the average person, unless he or she happens to be one of the new developments. In our midst, and growing steadily in numbers, is the latest evolutionary step in man, sometimes called by the odd name of "cyborg". Unheralded though it is, this hybrid human may well be a forerunner of the men of the future." D.S. Halacy (1965) Cyborg: Evolution of the Superman.

TIINA KOSUNEN

ISO KESÄ

2018

keramiikka

”Jos haluaa säilyttää järkensä, on huolehdittava, että maailmassa on paikka, johon voi ja haluaa kadota. Tuo paikka on pieni sielun lisäke, ja silloin kun maailma kariutuu absurdiin komediaansa, voi aina paeta sinne ja hukata avaimen.” (Carlos Ruiz Zafón)

Muutoksen tuulet puhaltavat, toimintatavat muuttuvat ja automatiikka lisääntyy. Kaiken sen vastapainoksi on hyvä olla jotain mihin kadota, löytää se oma paikka tai oma tapa tuulettaa ja nollata ajatuksiaan. Se voi olla sitä slow`ta ja upota välillä flow- tilaan ja sen jälkeen hyggeillä.

Elämässäni on tapahtumassa muutoksia, olen siirtymässä työelämästä ”vapaaksi taiteilijaksi”. Siinä on se ikävä puoli, että en näe ihania työkavereitani niin usein, ja säännöllinen rutiini katoaa.

Tähän työhön olen keramiikkasaven ohella käyttänyt paperisilppua ja rautalankaa. Olen silpunnut saven sekaan poiskäytöstä jääneitä työohjeita. Paperisilppu on palanut taivaan tuulin ja se on tehnyt savesta huokoista. ISO KESÄ on paikka, johon voin kadota ja siellä voin tehdä vaikka lisää keramiikkaa!

TIINA LINDHOLM

Happy Place

2018

akryyliväri, pastelliliitu, tussi

Ajatus teokseen lähti kiireisestä arjesta, jossa on huonosti aikaa pysähtyä, haaveilla, rentoutua, "vaan olla". Usein hengähdystauko on vain katseen lyhyt viipyminen läheiseen metsikköön, pihan lintuihin tai ajatus kesäisestä järvimaisemasta.

Urbaani sanakirja määrittelee ajatuksen näin: *happy place / Place inside all of us where we are all happy and get the warm fuzzies. Our happy places are insulated from the shiteads that make up just about everyone we encounter. / I'm in my happy place and I'm not mad at the world anymore!*

Jokainen ihminen tarvitsee paikkoja, joissa nähdä itsensä onnellisena, olla onnellinen. Usein jo pelkkä ajatus siitä paikasta riittää helpottamaan stressiä alentamaan verenpainetta. Itselleni tärkeitä paikkoja ja asioita ovat metsät, järvimaisema ja eläimet. Erityisesti metsä kaikissa muodoissaan on tehokas stressin lievittäjä, jonka huomaan toimivan myös pienillä lapsilla rauhoittajana. Myös pihapiirin eläinten seuraaminen on meillä koko perheelle tärkeää, ja linkittyy olennaisesti arkeen.

Jänis / Kettu

2018

akryyliväri, tussi

Jokainen muinainen kulttuuri pitää sisällään voimaeläinhahmot eri muodoissaan. Voimaeläimet ovat suojelevia henkiä jokapäiväisessä elämässä. Omien lasteni voimaeläimet ovat pupu/jänis ja kettu. Nämä eläimet ovat valikoituneet heille tärkeiksi, ja toimivat inspiraationa myös näihin teoksiin.

Jänis on monipuolinen voimaeläin. Se yhdistetään niin kevyeen taikuuteen kuin syvällisempään itsetuntemukseen. Suomalaisessa kansanuskossa jäniksellä on ollut monenlaisia merkityksiä.

Talvella sen valkoisen turkin harmonian rikkoo vain mustaksi värjätyt korvanpäät. Kesällä jänis kääntää nuttunsa nurinpäin ja pukeutuu ruskeaan. Silloin korvanpäät jäävät valkoiseksi. Jänikseen liittyykin paradoksisuus. Se edustaa monia vastakohtaisuuksia ja toimii oppaana voimien murroskohdissa, pelkojen voittamisessa ja omien roolien tunnistamisessa.

Kansantaruiissa kettu tunnetaan keppostelijana, mutta tarinoiden jänikset ovat usein lopulta kettuja ovelampia. Voimakas intuitio tekee siitä lähes luontaisen tietäjän ja voimaeläimenä se auttaa voimistamaan omia vaistoja. Kaikkein yleisimmin jänikseen liitetään hedelmällisyys.

Kettuun liitettyjä ominaisuuksia ovat viekkaus, notkeus, nopea äly, ja naamioituminen.

Kettu naamioituu helposti kasvillisuuden varjoihin ja sulautuu sävyiltään puiden runkoihin. Tämä naamioitumisen mahdollisuus antaa ketulle tilaisuuden tarkkailla muita metsän olentoja, niiden käyttäytymistä ja tapoja.

Ketun parantava voima antaa mahdollisuuden nähdä näkymätöntä, se muistuttaa hiljaisen tarkkailun mahdollisuudesta, joka saattaa johtaa arvokkaaseen ennalta-arvaamisen kykyyn.

JENNI LUUKKANEN

Uusi Alku

2008-2018

grafiikka, akryyliväri

Työni koki ensisyntymän 10 vuotta sitten, kun työstin carborundumlaattaa Grafiikanpaja likassa Espoossa, Hanna Holman grafiikankurssilla. Olin juuri alkanut odottaa esikoispoikaani ja edessä oli ihana ja odottava matka äidiksi. Työn nimenä oli tuolloin ” Sen kevään otimme vastaan riemuiten. Ilmassa oli ripaus taikaa ja hippunen toivoa”. Teos oli kehystettynä tauluksi, mutta vaikutti mielestäni jotenkin keskeneräiseltä.

En kuitenkaan rohjennut ottaa työtä pois seinältä, koska se muistutti minua lämpimästi niistä rakkauden täyttämistä ajatuksista, jotka esikoisen odotukseen liittyivät.

Monien kansojen luomismyyteissä kerrotaan kaiken elollisen syntyneen munasta. Satujen sankareiden tai jumalhahmojen kerrotaan kuoriutuneen munasta. Kalevalassa maailma syntyi, kun Sotka muni Ilmattaren polvelle kuusi kultaista ja yhden rautaisen munan. Munat särkyivät ja niistä maailma rakentui.

Munaa pidetään myös uuden elämän vertauskuvana.

’Alkumunat’ ovat seuranneet minua läpi elämäni. Olen luonnostellut niitä muistiinpanoihin, piirtänyt korteiksi, tehnyt grafiikanvedoksia ja maalannut. En koskaan suonut niille sen suurempaa ajatusta, mutta jossain vaiheessa kaksi vuotta sitten Aikuisten taiteen perusopinnojen yhteydessä alkoivat palapelin palat loksahdella kohdalleen ja oma kuvallinen ilmaisutapani löytyä. Silloin maalasin ensimmäisen suuren Alkumunani ja siitä alkoi myös prosessi, joka johti päättötyönäyttelyn teoksen valmistumiseen. Mielessäni alkoi hahmottua grafiikanvedoksen uudelleensyntymä -metamorfoosi.

Tänä keväänä on käsillä monella tapaa Uusi Alku- päättötyönäyttelymme nimi on Kiintopisteitä-merkityksiä etsimässä ja kun 10 vuotta sitten työstin grafiikkaani onnen ja ilon vallassa- nyt työstin työni loppuun hyvin toisenlaisen tunteen vallassa, koska olin kohdannut surun kuultuani isäni kuolemasta.

Työ on minulle monella tapaa hyvin henkilökohtainen ja se toimii kiintopisteenä elämäni käännekohtiin.

ANNE MALIN

Appelsiineja

2018

kierrätysmateriaalit, öljyväri

Oranssin värin vaikutus tuohon tammikuun pimeyteen teki valinnan maalauskohteesta helpoksi. Vuodenajasta riippumatta näitä on meillä kotona kulhossa aina, ja siksi mallit olivat valmiina.

Eri muotoiset tarjoiluvadit oli jo hyllytetty käytöstä, ja näin ne löysivät taas arvoisensa paikan seinältä.

Se, että aloin kokeilemaan tätä uutta itselleni vierasta muotoa ja alustaa, antoi innostusta siihen mitä kaikkea tästä vielä voisi syntyä ja mihin kaikkeen sitä voisi vielä soveltaa.

Matka näiden materiaalien ja muotojen parissa on itselläni vasta alussa.

Mielenkiintoista näissä on myös se, miten monimuotoisia ripustuksia näillä voisikaan saada aikaan. Paikka ei rajoita töiden ollessa näin pieniä, ja kokoa voi vapaasti kasvattaa lisäämällä tai poistamalla töitä. Tasovaihtelut tuovat myös elävyyttä mikä itseäni kiinnostaa.

Jatkan näiden töiden parissa seuraavaksi unikko-teemalla.

ELSE-MAJ MANNERHEIMO

Itse itsensä vanki

2018

installaatio

Lähtökohtia teoksen synnyttämiselle hain suomisanakirjasta: *Kiintopiste / 1. erityisesti merkitty maastonkohta, jonka koordinaatit tai korkeus on tarkasti määritetty / 2. kiinne kohta. esim. Kolmiomittauksen kiintopisteet. Tähdet merenkulkijan kiintopisteinä. kuvaannollinen esim. Pitää uskontoa elämänsä kiintopisteenä.*

Alustava suunnitelma

Lähtökohdaksi teokselleni nousi ihmisten riippuvuus ja niistä ulospääsyyn suuntaavien positiivisten kiintopisteiden hakemiseen. Minua kiinnostaa tämä aihe, koska niin monet painivat tänä päivänä kyseisen ongelman kanssa.

Tutkiskelen elämän positiivisuutta rakentavien kiintopisteiden merkitystä ja asemaa riippuvaisen ihmisen asemoidessa elämäänsä uudelleen päästäkseen riippuvuuden aiheuttajasta. Miten positiiviset kiintopisteet muuttavat perspektiiviä ja laajentavat sisäistä maisemaa. Keskitytään intensiivisesti muuhun, kun konkreettisesti kiinnittää kiinnikohdan uuteen pisteeseen, niin on päästettävä irti vanhasta tarttuaksesi uuteen.

Teos toteutetaan kohtuullisen jyhkeästä ketjusta. Ketju kuvastaa ihmisen elämää; lenkki kerrallaan rakentuu elämämme ja kasvaa määritettyyn mittaansa. Ruoste ketjussa kuvastaa vioittumista tai kulumaa jota elämän kulun aikana meille kaikille kertyy. Se lähtee yhdestä pisteestä lattialla olevasta betonilaatasta yhtenäisenä ketjukimpaleena (suppea näkökenttä) ja noin yhden metrin korkeudelta ketjut lähtevät jokainen omaan pisteeseen (näkökenttä laajenee). Osa kiinnittyy kattoon ja osa seiniin. Teos ajatuksena toteuttaa Galleria Allin kuistille. Tätä suunnitelmaa kuvaa pienoismalli.

Alkuperäisen mukaista suunnitelmaa en voinut toteuttaa, koska tilaan, johon teos rakennetaan on rajoitteita seinään laitettavista kiinnikkeistä.

Toisena suunnitelmana minulla oli hitsata teoksen osia paikoilleen, mutta sekin idea kuihtui kasaan, koska soveltuva välineistö oli vielä testausvaiheessa eikä ehdittäisi käyttöönottaa enne näyttelyn alkua.

Jatkoin idean kehittelyä ajatuksen kiinnittyen ruosteiseen ketjuun opettaja kannustuksesta, koska koen materiaalin erittäin kauniina ja merkityksellisenä kokemusmaailmassani.

Käytin ideoinnissa myös samaa ydinajatusta teoksen sisäisestä näkemyksestä; riippuvuudet ja niistä vapautumiseen käytettävistä mahdollisuuksista. Kiintopisteitä, joilla saadaan mieli pois ahtaasta pakkomieltteen maailmasta.

Teoksen uudelleen asemointia

Näyttelyyn valmistamani teos koostuu neljästä eri osatekijästä: ruosteisesta ketjusta, maalauksesta, joka on toteutettu intuitiivisesti maalaten, ksylofonista ja puisesta laatikosta sekä sivuroolissa tukirautaa, johon kiinnitetään ketjusta tuleva koukku siimalla.

Ketjumetrit asetetaan lattialle pohjustamaan teosta kaiken muun alle kasamaiseen muodostelmaa kuvastamaan ihmistä itseään, eletty elämää; vuosirenkaat.

Ketjujen keskeltä oikealta puolelta nousee laatikko, jonka päällä on rikkinäinen vanha ksylofoni; sielu joka on ruosteessa, mutta soittovalmis. Vasemmalta sivulta nousee ruosteinen koukku, joka hakee uutta virkistävää kiintopistettä; laajempaa ja värikylläisempää mielenmaisemaa. Taulu laitetaan roikkumaan koukkuun. Uusi kiintopiste- mielen maisema.

Lopullinen tekninen ratkaisumalli muodostuu paikan päällä installaatiota tehdessä varsinaiseen pystytyspaikkaan, kun pääsee näkemään teoksen eri osioiden vuoropuhelun suhteessa tilaan.

SATU MATIKAINEN

Otso & Sisu

2018

akryyliväri

Toivotut ja odotetut veljenpojat Otso ja Sisu ovat maalausten innoittajat. Pienet ja hurmaavat karhunpennut isoiksi kasvamassa, meidän iloksi ja riemuksi.

Maalaukset on suunniteltu heidän huoneeseensa ystäviksi ja mörköjen karkoittajiksi.

TANJA MÄÄTTÄ

Rakkauden lento

2018

kierrätysmateriaalit, akryyliväri

Hiljaisuus

2018

akryyliväri

Nämä vuodet aikuisten taiteen perusopintojen parissa ovat olleet matka itseeni ja uusien voimavarojen löytämiseen. Olen myös löytänyt oman näköisen tyylini tehdä taidetta. Pidän akryyleillä työskentelystä ja kierrätystaiteesta, joten olen yhdistänyt nämä tekniikat monissa töissäni.

Minulle merkityksellistä on sanoma ja ilo, mikä töistäni kumpuaa. Haluan niiden kautta jakaa ihmisille iloa, toivoa ja onnenjyviä.

Oman ”onnenjyväni” sain jo lapsena ja sitä kasvatin kultahapsena. Hetkeksi sen jo purkitin, kunnes taas kannen raotin. Mieleni vallaton purkista pursuaa, ilon kautta maali kankaalle tursuaa. Rautaromua, muttereita, nippeleitä, nappeleita, pullonkorkkeja, nipsuja, napsuja, tarpeettomia tavaroita, unohdettuja, kadotettuja, pois annettuja. Miten paljon kaikkea hyvää, kun vaan jaksaa kaivaa onnenjyvää!

Nyt ollaan siinä pisteessä, että päättötyönäyttely on meneillään. Aluksi mietin pitkään näyttelyn aiheittani ja tekotapaa. Mutustelin mielessäni sanaa kiintopisteitä- merkityksiä etsimässä, joka olisi näyttelyn nimi, kunnes tajusin, että oma kiintopisteeni on tämä mihin olen päässyt. Mitä olen oppinut ja mikä on minulle tärkeää.

Olen löytänyt oman tyylini tehdä taidetta! Töissäni näkyy minulle tärkeitä asioita, joita kuvaan luonnon avulla. Olen myös valinnut molempiin tauluihini pöllön, mutta tekotapa on eri. Toinen pelkästään akryyllillä tehty ja toinen löytämälläni tyyllillä, kierrätystä ja akryyliä yhdistäen.

”Rakkauden lento”- ja ”Hiljaisuus”-työssäni luonnon voima ja kosketus tulee lähelle. Pöllö on mahtava luontokappale, salaperäinen, viisas ja kiehtova.

Ja onhan nyt viime aikoina havaittu pöllöjä jopa Keravan keskustassakin.

ANNIKKA NIINIKOSKI

Kalat

2018

kierrätysmateriaalit

Maailman merissä muoviroska lisääntyy n. 12, 2 miljoonaa tonnia vuodessa. Havaijin pohjoispuolella uiskentelee roskalautta, joka on Teksasin osavaltion kokoinen. Myös muovin kaatopaikka, joka veloo Tyynessämeressä, on lähes viisinkertainen Suomen pinta-alaan nähden. Myös subtrooppisten merivirtojen viiteen pyörrekohtaan kertyy muovia, jota heitetään luontoon. Niissä kelluu läpimitoiltaan satojen kilometrien pituisia roskalauttoja.

Muovi ei katoa ekosysteemistä koskaan. Muovikassi hajoaa pieniin osiin ja siitä tulee haitallinen osa ihmisten ja eläinten ruokaketjua. Meremme on kuormitettu muoviroskalla, joka ei häviä minnekään.

Olen jo keväästä 2017 asti tehnyt luonnoksia aiheesta, jonka olen lopputyössäni toteuttanut. Aioin jo tuolloin toteuttaa kierrätysteemaa yhdistettynä mobileen. Lokakuussa 2017 kirjoitin: ”Päättötyötä valmistellessa. Olen nyt päätenyt kalamobilen työstämiseen. Ensimmäiset luonnokset tehty. Materiaaleina ovat sähköjohdot, muoviaterimet ja rautalanka. Toiset vaihtoehtoiset ideani, joita oli kolme, karsiutuivat”.

Myöhemmin syksyllä kirjoitin edelleen: ”Lopputyön tekemistä. Tänään oivalsin, miten toteutan kalojen rungon. Muovipussit killumaan mobileen ja kalojen rungon teen muoviaterimista”. Marraskuun ryhmätapaamisessa sain vinkkejä, miten parannella lopputyötäni.

Taloni roskakatokseen oli ilmestynyt menneenä syksynä muovinkeräyspiste. ”Hyvä. Vihdoinkin!”, totesin.

Muovin kierrätysmahdollisuudet ovat ainakin Suomessa kehittyneet jonkin verran viime vuosina. Ongelmasta puhutaan ja pieni osa muovista on jo kertaalleen kierrätettyä. Muovin ja muovipussien kierrätykseen voi jokainen ihminen vaikuttaa omilla kulutustottumuksillaan ja valinnoillaan. EU:ssa 5% muovista on kierrätettyä.

Keskiverto ihminen kuluttaa n. 200 muovikassia vuodessa ja keskimääräinen käyttöikä yhdelle muovipussille on noin 30 minuuttia. Suomessa on tehty Ympäristöministeriön ja Kaupan liiton välille sopimus muoviroskan vähentämiseksi, jossa kaupan alan ja kuluttajien kanssa yhteistyössä toimitaan vapaaehtoisuuden pohjalta muovipussien käytön rajoittamiseksi. Tulokset ovat lupaavia. Merten roskaantumista yritetään vähentää myös EU-direktiivillä. Tavoitteena on että vuonna 2025 kulutamme 40 muovikassia jokaista suomalaista kohden vuodessa.

Teokseni koostuu eri kauppojen muovikasseista sekä muoviaterimista, myös syömäpuikkoja on mukana. Näistä elementeistä olen työstänyt hahmoltaan kaloja muistuttavia muovipussien osia, joiden runkoa pitää kasassa muoviaterimet. Kiinnitysalustana olen käyttänyt keskikokoisen polkupyörän vannetta ja kiinnittänyt kalat siimaan liimalla. Mukana on myös muutamien kauppojen muovipusseja, joissa muovi on jo ainakin kertaalleen kierrätettyä.

Lähtökohtana oli, että halusin tehdä kierrätysaiheisen teoksen lopputyönäni. Halusin myös toteuttaa mobilen ideaa ja plastisuutta. Myös teoksen kantaaottavuus oli tavoitteena liittyen kierrätysteemaan. Palaset lokahtivat paikoilleen ja työprosessin aikana tein 60-70 "kalaa", joista varsinaiseen työhön tuli muutamia kymmeniä. Olen pyrkinyt kuvaamaan paljoutta, kalojen ja muovipussien herkkää liikettä, kun ne pyörivät mobilessa tai meressä.

Kalat-teokseni on kannanotto muovipussien tarpeetonta kulutusta vastaan, merien saastumista vastaan. Merten eliöiden kuten kalojen kautta muovi kiertää ekosysteemissä ruokapöytiimme. Eräs skenaario on, että muutaman vuosikymmenen kuluttua merissä on enemmän muovia kuin kalaa.

JANNE PIETILÄINEN

Läiskät

2018

valokuva

Päättötyön aihe ikään kuin tippui syliini koittaessani etsiä oman elämäni kiintopisteitä ja merkityksiä. Vastaani tuli jonkun toisen elämän kiintopisteet ja merkitykset. Tavatessani kuvassa esiintyvän henkilön, hän kertoi ihostaan ja siitä, kuinka se elää omaa elämäänsä. Hän halusi tuoda esille sen, minkä on aiemmin koittanut piilottaa tai ”korjata”.

Studiolle astelee hieman aristeleva nuori nainen. Keskustelemme aluksi huonosti käyttäytyvistä ihmisistä musiikkikeikoilla ja siitä missä on aikuisten ihmisten normaalit käytöstavat, vaihdamme kuulumisia ja siirrymme hiljalleen kuvaamaan.

Käytin kuvauksessa pelkkää studiosalaman ohjausvaloa, isolla valonlähteellä saadakseni pehmeää hieman ikkunanvaloa mukailevaa valoa. Jo ennen kuvausta päätin, että kuvasta tulee mustavalkoinen, tuoden esille läiskien kontrastia, tumma tausta vahvistaa tätä kontrastia ja tuo kohteen irti taustasta. Rajasin kuvan tiukasti keskittäen kuvan ja katseen vain kuvattavaan ihoon. Vaikka mustavalkoisuus toki vie punaisuuden pois punäläiskäihosta, mutta en pidä sitä kuitenkaan oleellisena asiana kuvan sanomaan.

Inspiraatiota hain tähän työhön valokuvauksen mestareista ja pioneereista, kuten Irving Penn, Richard Avedon ja Edward Weston. Riisua valokuva kaikesta ylimääräisestä, keskittyen vain kuvattavaan aiheeseen ja hakea mielenkiinto kuvan kohteesta, kuvan sanomasta ja tukea näitä asioita valolla, mustavalkoisuudella sekä rajauksella ja sommittelulla sekä asetelulla.

Nykymaailmassa törmäät täydellisyyteen joka kerta avatessasi minkä tahansa medialaitteen tai kävellessäsi vain kadulla matkalla tapaamaan ystäviäsi tulee vastaan lukuisa määrä mainostauluja vaihtuvine kuvineen. Saatamme alkaa yrittää muuttamaan itseämme vastaamaan kaikkea ympärillä näkemäämme ja piilottamaan sitä, mikä meistä oikeasti tekee kauniita.

Miksi piilotella sitä, mikä erottaa meidät muista ja tekee meistä ainutlaatuisia kauniita yksilöitä?

PÄIVI SIVONEN

Joulun odotus

2018

kierrätys- ja luonnon materiaalit

Joulu on lasten juhla.

Alkuun sitä ajattelee: jospa ensi jouluna meilläkin olisi pikkuinen. Odotukset, toiveet ovat korkealla. Sitten: jospa ensi jouluna tulisi se paras joululahja, plussa raskaustestiin. Ehkä joskus, toiveikkaana, hankkii jonkin pienen vaatteen, pikkuiset huopatossut. Aikaa kuluu ja ystävien joulukortit lapsikuvineen eivät olekaan enää söpöjä. Sisimmässä viiltää, silmiä polttee. Joulu muistuttaa: taas yksi vuosi takana, taas vuosi ilman lasta. Alkavat hoidot. Jokainen uusi hoito herättää toiveet, jännittyneenä ja innostuneena syö lääkkeitä, piikittää itseään, ravaa lääkäriä, toivoo. Seuraavien kuukautisten myötä toiveet ja hoitoon menneet rahat valuvat viemäriin. On aina vain vaikeampi nousta pettymyksestä, kasata itsensä, kerätä voimia uuteen hoitoon. Ja aika kuluu.

Lopulta ei odota enää mitään. Syli on tyhjä. Joulun alla hautaa mahdollisimman syvälle joulun tunteet, odotuksen, toiveen, kaipuun, pettymyksen, surun, musertavan surun. On viettävinään joulua. Toivoo ettei mikään onnistuisi puhkaisemaan pientä säröä kuoreen, joka kätkee kaiken kaipauksen ja surun. Ettei kuori murtuisi. Ettei joutuisi pakenemaan vessaan nielemään kyneleitä.

Lapsettomalle joulu on yksi niistä vuoden juhlista, joka taas kerran muistuttaa toiveesta joka ei toteudu, tyhjästä sylistä, surusta. Lapsettomuuden suru ei lopu edes lapsen saamiseen. Olen toivonut lapsia jo nuoresta saakka. Kului parikymmentä vuotta, ennen kuin pääsin edes yrittämään lapsen saamista. Tästä voi katsoa "virallisen lapsettomuuden" alkaneen, vaikka lapsettomuutta olinkin surrut jo aikaisemmin. Noin joka viides lasta toivova pari kärsii lapsettomuudesta.

Joulukuusen koristeet on tehty seitsemän vuoden lapsettomuuden aikana tehdyistä ovulaatio- ja raskaustesteistä.

OUTI TIRKKONEN

Kuusikymmentäneljä päivää

2018

valokuva metallille

Kiintopisteitä – mihin katseeni kiinnittyy?

Aikuisten taiteen perusopetuksen opintoihin osallistuminen on ollut minulle matka - nimenomaan katseen matka. Tekemällä ja näkemällä olen herkistynyt katsomaan ja huomaamaan. Samalla maailmasta on tullut mielenkiintoisempi paikka, täynnä värejä, muotoja, merkityksiä ja katseen nautintoja.

Voimauttavan valokuvauksen koulutuksessa opin, miltä hyväksyvä ja arvostava katse voi tuntua.

Katseella on merkitystä.

Viime kesänä erityisen katseeni sai juhannusruusu. Valokuvasin ruusua aluksi joka päivä, myöhemmin hiukan harvemmin 17.6.-20.8.2017. Kuvia on kuudeltatoista eri päivältä yhteensä 49 kappaletta. Tässä näyttelyssä kymmenen kuvaa kertoo 64 päivän tarinan.

Pikku prinssin sanoin:

" – Hyvästi, kettu sanoi. Nyt saat salaisuuteni. Se on hyvin yksinkertainen: Ainoastaan sydämellään näkee hyvin. Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä.

– Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä, pikku prinssi toisti paremmin muistaakseen.

– Aika, jonka olet tuhlannut ruusullesi, tekee siitä niin tärkeän sinulle.

– Aika, jonka olen tuhlannut ruusulleni ... pikku prinssi toisteli paremmin muistaakseen"

(Antoine de Saint-Exupery: Pikku Prinssi.1973.)

Mihin sinun katseesi kiinnittyy?

Kuusikymmentäneljä päivää

1. 17.6.2017 klo 13.55

2. 19.6.2017 klo 10.34

3. 20.6.2017 klo 13.13

4. 23.6.2017 klo 12.29

5. 23.6.2017 klo 18.43

6. 24.6.2017 klo 11.04

7. 26.6.2017 klo 12.38

8. 5.8.2017 klo 11.58

9. 12.8.2017 klo 18.23

10. 20.8.2017 klo 10.24.

